

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji naruszyła prawo stwierdzając, iż rzekomo mające znamiona nadużycia zachowanie wywierało wpływ na wyniki wyszukiwań prowadzonych przez konsumentów za pomocą wyszukiwarki Google'a.
 - Skarżący podnoszą, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie wykazała tego, iż to zachowanie zmniejszyło ilość odwiedzin agregatorów przez konsumentów korzystających z wyszukiwarki Google'a.
 - Skarżący podnoszą, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie wykazała tego, iż to zachowanie zwiększyło ilość odwiedzin przez konsumentów porównywarki cenowej Google'a.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja w zaskarżonej decyzji naruszyła prawo stwierdzając, iż rzekomo mające znamiona nadużycia zachowanie może mieć antykonkurencyjne skutki.
 - Skarżący podnoszą, że w zaskarżonej decyzji dopuszczono się błędu ze względu na zawarcie w niej, pomimo braku przeprowadzenia aktualnej analizy rozwoju sytuacji rynkowej, spekulacji na temat potencjalnych antykonkurencyjnych skutków stosowanej praktyki.
 - Skarżący podnoszą następnie, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie uwzględniła w odpowiedni sposób ograniczeń konkurencji ze strony platform zakupowych.
 - Wreszcie skarżący podnoszą, że, nawet jeśli analiza sytuacji konkurencyjnej miała by się ograniczać do agregatorów, Komisja nie zdołałaby wykazać w zaskarżonej decyzji antykonkurencyjnych skutków przyjętej praktyki.
5. W piątym zarzucie skarżące podnoszą, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa uznając stanowiące konkurencję pozacenową podnoszenie jakości za zachowanie mające znamiona naruszenia.
 - Skarżący podnoszą, że Komisja w zaskarżonej decyzji w błędny sposób uznała podnoszenie przez Google'a jakości ogólnego wyszukiwania za mające znamiona nadużycia użycie efektu dźwigni.
 - Skarżący twierdzą następnie, że Komisja, pomimo niespełnienia określonych w prawie wymogów, zwróciła się w zaskarżonej decyzji do Google'a o udzielenie agregatorom dostępu do jego innowacyjnego produktu.
6. W szóstym zarzucie skarżące podnoszą, że Komisja w zaskarżonej decyzji dopuściła się w błędny sposób przy nakładaniu grzywny.
 - Skarżący twierdzą, że grzywna ta nie została odpowiednio uzasadniona, gdyż Komisja przedstawiła nową teorię, przyjęła, iż zachodzi dany przypadek ze względu na przyjęcie zobowiązań i z góry odrzuciła środek zaradczy.
 - Twierdzą one też, że Komisja dopuściła się błędny sposób przy obliczaniu kwoty grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2017 – Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-624/17)

(2017/C 369/52)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.44351 (2016/C) (ex 2016/NN) wdrożonej przez Polskę w odniesieniu do podatku od sprzedaży detalicznej, notyfikowanej jako dokument C(2017) 4449, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej kwalifikacji polskiego podatku od sprzedaży detalicznej, jako pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE poprzez dokonanie oczywiście błędnej oceny warunku selektywności.
2. Zarzut drugi dotyczący wadliwego i niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2017 r. – Republika Czeska/Komisja

(Sprawa T-629/17)

(2017/C 369/53)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, T. Müller, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2017) 4682 final z dnia 6 lipca 2017 r. uchylającej część pomocy Europejskiego Funduszu Społecznego na rzecz programu operacyjnego „Szkolenie na rzecz Konkurencyjności” w ramach celów „Konwergencja” i „Konkurencyjność i zatrudnienie” w Republice Czeskiej, a także część pomocy Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz programów operacyjnych „Badania naukowe i rozwój innowacji” w ramach celów „Konwergencja” i „Konkurencyjność i zatrudnienie” w Republice Czeskiej; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 66 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾ z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, w związku z art. 16 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (zwanej dalej „dyrektywą 2004/18”). Komisja dokonała bowiem korekt finansowych w odniesieniu do domniemanych nieprawidłowości w zakresie zamówień publicznych, które jednak były postępowaniami dozwolonymi zgodnie z art. 16 lit. b) dyrektywy 2004/18. Komisja niesłusznie uważa, że przewidziane w art. 16 lit. b) dyrektywy 2004/18 wyłączenie spod zasad udzielania zamówień publicznych odnoszące się do materiałów programowych ma zastosowanie jedynie do jednostek zamawiających będących spółkami nadawczymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 210, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.